

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechthildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XXXVI. De spirituali claustro.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

sus, atque mecum sic agas ut solent nobiles sponsi cum sponsas suas muneribus præveniant, ad latus tui amoris me accipias, tuique longi desiderii pallio me contegas. Me in æternum felicem, si tunc soluta fuero!

Hanc horam si mente frequenter perpendimus, tunc ad profundum superbiam omnem demittimus; et cum nobis faciem suam Dominus manifestaverit, speculum sibi optatissimum possidebit anima: hic vero magis ac magis querulor, in terra rem nunquam secundum meum desiderium se habere potuisse.

Domine exaudi orationem meam, auribus percipe.

XXXVI. DE SPIRITUALI CLAUSTRO.

A DOMINO desideravi fore ejus voluntatis mihi patefacere ut amplius jam non scriberem. Cur? Quia nunc me magis vilem et indignam agnosco, quam antè triginta annos fui, magis etiam quam cum illud incipere debui.

Tunc ostendit se mihi Dominus manu gerens sacculum, dixitque: Nonnullæ adhuc mihi radices supersunt. Et ego: Domine, aio, has radices non cognosco. Respondit: Tu bene cognosces, primum ut illas videris. Sunt quidem infirmi recreandi, sani confortandi, mortui excitandi, boni sanctiores efficiendi. Post quæ vidi spirituale claustrum quod virtutibus erat ædificatum.

Abbatissa est charitas vera, cujus sancti sunt sensus multi per quos diligenter Congregationem in corpore et in anima custodit, totum ad Dei gloriam; ipsique multimodam sanctamque erogat doctrinam, quatenus in omnibus Dei fiat voluntas. sicque propriam in libertate servat animam.

Charitatis, seu amoris, *capellana* est divina humilitas; quæ semper amori subjecta, arrogantiam aliam sequi cogit viam.

Priorissa est sancta pax Dei, cujus beneplacito patientia præstat, ut Congregationem sapientiam doceat divinam; et ad quodcumque se vertat, hoc ad Dei gloriam fiat.

Subpriorissa est amabilitas, quæ parva colligit fragmenta, scilicet minores defectus, et cum benignitate annihilat; quæ

æquanimiter nequit sufferre ut aliquis male se habeat, sed cupit ut melior per Deum homo fiat.

Capitulum quatuor constare debet : primum ut manifestetur sanctitas quæ Dei servitio inhæret; deinde labor qui libenter sustinetur, quo magna inimico infligitur pœna, Deo vero accedit gloria, quapropter in anima multa redundat lætitia; a vana gloria ibidem caveatur, multo magis proximi honor quærat; diligenter servitium expleatur, præmiumque Deo æquale inde meretur.

Cantrix quæ est spes, sancta humilique devotione repleta, in cordis deficientia, coram Deo cantus tam suaves intonat, ut notæ Deo complacent quæ in corde intimo resonant. Quicumque cum illa cantat, non secus in cœlesti amore obtinebit cum ipsa præmium.

Scholæmagistra, quæ est sapientia, bona voluntate diligenter ignaros docet, quo multa claustro sanctitas et honor accedet.

Celleraria est in dono auxilii effusio, quod in divino erogatur gaudio, indeque sanctum in divinis donis lucratur animum. Quibuscumque ab ipsa quoddam requirentibus satisfacit tribuitque semper absque querela, adeo in ejus cor effluunt suavita Dei dona. Qui vero illi sunt in adjutorium, eadem sibi dulcissima conquirunt dona.

Cameraria, quæ est mansuetudo, semper bona voluntate in ordinata benefacit mensura; quod vero non habet, per bonam voluntatem supplet, quod est Dei speciale donum. Quod si quibus datum fuerit, cum intimo affectu gratias Deo retulerint, cor tamquam ex nobili potu in puro scypho inde jucundatur.

Infirmaria, quæ est diligens misericordia, hanc semper famem patitur, ut indefessa infirmos curet, adjuvans, mundans, refocillans, atque lætificans, consolans et quasi carissimos sibi delicate et amanter tractans. Quæ a Deo hanc recipit mercedem, ut semper illud libenter peragat; et idem auxilianti ei a Deo conceditur.

Ostiararia est vigilans custodia, quæ bono animo in omni gestu quodcumque sibi demandatum est implet; cujus labor et opera non perit, quippe quæ ad Deum venire semper parata sit, statim ut hoc ipsa rogare voluerit. Cum illa quidem in tranquillo manet Deus silentio. Si vero ex cordis molestia

querulatur, quod aliquid grave interdum sibi imperatur, alleviat omne sancta obedientia, cui tunc cum gaudio remanet subjecta.

Disciplinæ magistra quæ est sancta habitudo, semper ut cereus ardeat, in cœlesti libertate nunquam extincta, sicque omnem suaviter cordis molestiam, usque ad sanctum finem sustinebimus.

Præpositus est divina obedientia, cui reliquæ subjiciuntur virtutes, quatenus in Deo stare claustrum valeat. In hoc claustrum qui concedere voluerit, cum divino gaudio usque permanebit, nunc et in vitam æternam. Bene sit illis qui in ipso perseverant!

XXXVII. DE ÆTERNIS NUPTIIS BEATISSIMÆ TRINITATIS.

QUICUMQUE ad æternas beatissimæ Trinitatis nuptias se in vero amore voluerit præparare, jam nunc incipiat; primum cœlestem Patrem sequatur illique serviat incessanter cum sancto timore, necnon cum humili in omnibus humilitate. Deinde Filium ejus item sequatur illique cum pœna et patientia, voluntariaque paupertate in sanctis laboribus famuletur. Similiter Spiritum Sanctum in spe sancta præ omni verbo sequatur, hilarique corde menteque suavi illi famuletur; sic in eo spiritus bonitatis redolebit.

Puræ vero diligentes Virgines, ultra procedere atque sequi debent nobilem juvenem Jesum Christum, puræ Virginis filium, quem sic diligant, quasi duodevicennis sit, et virginibus ideo maxime pulcher et amabilis videatur. Quem quidem delicioso et delicato prosequuntur affectu, in fulgenti suæ mundæ conscientiæ candore. Juvenis vero virtutum carpit flores, ex quibus pretiosa fit corona quæ in æternis nuptiis semper feretur.

Expletis vero nobilibus epulis in quibus ipse Jesus Christus ministrare voluit, valde sublimis ordinatur chorea. Illic quisque corpore et anima suarum virtutum desert coronam, quas utique sancta devotione exercuit multimodas. Et inef-